

om, at i Fremtiden vil det blive Konsularmyndighederne, som for de smaa Staters Vedkommende kommer til at øve den vigtigste, den bestemmende Indflydelse, fordi det i alt væsentligt er økonomiske, kommercielle Interesser, Interesser, som vedrører Samfærdselsforholdene og Produktudvekslingen mellem de forskellige Lande, som det i Hovedsagen kommer til at dreje sig om. Vi har set, hvad det under Krigen betød, at de vante Forbindelser glippede. I tidligere Tid kunde man lade sig nøje med Diplomatiets af den gamle Skole, fordi Landene den Gang i alt væsentligt var indrettede paa at klare sig med deres egne Midler, men i Nutiden, hvor Samfærdselen og det deraf betingede Interessesfællesskab mellem de forskellige Lande har udviklet sig saa overordentlig stærkt, træder de konsulære Embedsmænd, som skal varetage disse Interesser, nødvendigvis frem i forreste Række. Vi har set, hvad det nu om Stunder, hvor alle Lande var indstillede paa Produktudveksling og paa økonomisk og kommercielt Samarbejde og Interessesfællesskab, betød, at Forbindelserne næsten fuldstændig glippede. Nu er det klart for alle, at efter Krigen vil disse Forbindelser blive genoptaget med største Kraft og utvivlsomt i forøget Omfang, thi man holder ikke op med at bygge Jernbaner, man holder ikke op med at drage nye oversøiske Forbindelseslinier mellem Landene; men for hver eneste ny Jerbanelinie, der trækkes mellem Landene, for hver eneste ny Dampskibsroute, der aabnes mellem Landene og aabnes over Atlanterhavet og Verdenshavene, knyttes der nye Baand mellem Folkene. Det er Vedligeholdelsen af disse Baand, Vedligeholdelsen af dette Interessesfællesskab, de konsulære Embedsmænd er kaldede til at varetage for deres Lands Vedkommende, og der er ikke Tvivl om, at Betydningen af den konsulære Repræsentation vil vokse i meget høj Grad og til Stadighed efter Krigens Ophør. Derfor er jeg særlig glad ved Lovforslagets Bestemmelser angaaende den Forøgelse af vor konsulære Repræsentation.

Jeg skal lige saa lidt som de ærede foregaaende Talere her ved Lovforslagets første Behandling komme ind paa en nærmere Omtale af dets enkelte Bestemmelser, men skal indskrænke mig til paa mit Partis Vegne at anbefale Lovforslaget til hurtig og velvillig Behandling.

frænkkel: Jeg kan i alt væsentligt slutte mig til, hvad der er udtalt af det ærede Med-

lem for Randers Amts 6te Valgkreds (N Neergaard). Der gaar ganske klart en dobbelt Tendens gennem dette Lovforslag; den ene kan mit Parti fuldt ud gaa med til, nemlig at det gøres muligt for Udenrigsministeriets Embedsmænd at leve i Udlandet. Det har det ikke altid været; i gamle Dage brugte man dem mange Gange som en Sags Malkekøer og lod dem betale. Det var noget lignende, som naar man i endnu ældre Tid foretog, hvad man kaldte Tvangsudskrivningslaan. Det hører hjemme i de økonomiske Museer sammen med Forfalskning af Penge og den Slags Ting, som man nu gaar forbi med et foragteligt Smil; men det brugte man altsaa den Gang, og vi kan kun glæde os ved, at man nu har faaet Øjet op for, at Embedsmænd for Fremtiden skal kunne leve af deres Lønninger, ogsaa naar de sendes til Udlandet. Med Hensyn til dette Punkt hørte jeg ogsaa med Glæde de Udtalelser, der fremkom fra det ærede Medlem for Aalborg Amts 2den Valgkreds (N. C. Christensen), der netop ogsaa stærkt fremhævede det ønskelige heri.

Men der er en anden Tendens i Lovforslaget, vi ikke kan være med til. Det er i Grunden en Tendens, som fylder en med en vis Vemod, for man ser den ikke alene i dette Lovforslag, men den kommer ogsaa frem i andre. Der er en underlig, hvad skal jeg sige — emsig Omsorg for Fremtiden, en Fremtid, som vi ikke kan se ind i endnu. Det er, som om en Familie, der har levet paa en stor Fod, men ikke længere kan leve saaledes, ved Opbrudet fra det Hus, den har beboet, vil have dette indrettet ikke alene tæt paa Tag og Fag, men ogsaa saaledes, at alle Indretninger istandsættes for Fremtiden, som de efter deres Mening skal være, medens det slet ikke er sagt, at de nye Beboere ønsker at faa Huset indrettet ud fra de gamle Beboeres Synspunkter. Det er en Foregriben af Fremtiden, naar man paa dette, som det forekommer mig, mindst egnede Tidspunkt af alle vil slaa fast, hvor vi skal have et diplomatisk Korps og hvor Konsulatembedsmænd. Det var en anden Sag, hvis man f. Eks. fra Erhvervslivets: Landbrugets, Industriens, Handelens eller Skibsfartens Side var kommet og havde sagt: Efter den Indsigt, vi har i Forholdene paa dette og hint Sted, mener vi, at der og der vil der være Brug for en Embedsmand; men saadan er det jo ikke. Ministeren tænker sig efter de Oplysninger, han har, og den Mening, han har: Her vil vi indrette et fast Gesandt-